

NEZÁVISLÝ DVOUMĚSÍČNÍK SPOLKU
K A M E N I C K O

PRO VÁS / S VÁMI / O VÁS

SRPEN 2021

PŘEMYSL PITTER – NEZAPOMÍNÁME

/

KULATÝ STŮL – DEVELOPEŘI

/

VZPOMÍNKY STAROUSEDLÍKŮ

/

HLUK V KAMENICI – TÉMA STÁLE AKTUÁLNÍ

Úvodník

Vážení čtenáři,

právě jste otevřeli sedmé číslo našeho nezávislého spolkového dvouměsíčníku. Jinými slovy, mohli bychom slavit první narozeniny. Soudíme však, že na oslavy je ještě brzy, spokojíme se se šťastnou sedmičkou. V tomto létě poznamenaném běsněním přírodních živlů nám to k radosti stačí.

Příroda a její dvě tváře – vlídná a krásná i ta zlá a trestající – plní stránky srpnového čísla Kamenicka. O dojmy z likvidace následků tornáda se s námi podělil zastupitel Josef Dvořák, který spolu s kolegy pomáhal v obci Lužice. Příroda a krajina Kamenicka nás tentokrát zajímá v souvislosti s plány developerů či jiných investorů a s budoucím urbanistickým vývojem naší obce. Přinášíme první ze série debat „u kulatého stolu“, kterými chceme otevírat témata, o nichž by se mělo hodně přemýšlet a nahlas mluvit. Ani vy si své názory nenechávejte pro sebe, napište nám je.

Jsm rádi, že vás můžeme pozvat na dvě akce věnované Přemyslu Pittrovi, který v prvních poválečných dnech v Kamenici dokázal téměř nemožné – získal zámky zabavené rodině Ringhofferů a v nich během dvou let vrátil naději na život více než osmi stovkám dětí různé národnosti a vyznání. Jediné, co tyto děti spojovalo v momentu příjezdu do Kamenice, bylo neštěstí způsobené válkou. Doufáme, že text Jakuba Šedého o Pittrově životě probudí vaši zvědavost a přijdete na výstavu a vlastivědnou vycházku. Obojí pořádáme na sklonku léta ve spolupráci s KC Kamenice a za podpory obce u příležitosti 45. výročí úmrtí tohoto křesťanského humanisty a přesvědčeného pacifisty. I dnes by v nás měl rezonovat jeho odkaz: Prosazovat správnou věc, sebrat v sobě odvahu a neplout po proudu.

Přejme si společně, aby naše plány nepřekazila další vlna pandemie a aby nás po zbytek léta hřálo sluníčko.

Příjemné čtení „sedmičky“ Kamenicka a na viděnou v září!

Michaela Valentová

Střípky

Básně pro les Na márách

*Nepoznávám místa
kde stromy leží na márách
nepoznávám
a varovný obchází je strach.*

*Marně bily zvony na poplach
vždyť i ten člověk na strom letý
jenž ruku vztáh'
promění se jednou v prach.*

*Společnou stanou se zemi
navždy němí
navždy němí.*

Kruhové rány

*Bolí snad někdy také les
a kruhové jsou jeho rány
jak bolel i mne dnes
když léta zrání dokonány
k zemi padly.*

*Už vím proč tolik křičí pily
by prosbu lesa umlčely
pro syny své les teskně šumí
a člověk tomu nerozumí
nerozumí.*

Tereza Králíčková

Pomoc obcím na jižní Moravě

Zastupitel Josef Dvořák, který inicioval a organizuje pomoc při opravách střech v postižených obcích na jihu Moravy, nám 7. července, po návratu z první mise, sdělil své dojmy:

„Situaci, která tam je, si neumí nikdo představit. Vyjeli jsme na místo s Jirkou Česalem, Petrem Valáškem, Tomášem Mojžíškem a Jardou Žáčkem. Chtěli jsme pomoci bývalému starostovi Kamenice Kláskovi, který se na mne hned po katastrofě obrátil s prosbou, jestli bych mu opravil střechu. (Pozn. red.: Tomáš Klásek je dnes starostou obce Lužice, kam se odstěhoval z Kamenice.) Strávili jsme v obci postižené tornádem pět dní a stihli jsme zajistit celkem tři střechy. Proč říkám zajistit, ne opravit? Chybí tam materiál, nebylo pořádně z čeho dělat. Latě, které jsem sehnal a které věnovala obec Kamenice, v té době ještě nedorazily, protože selhala doprava. Takže jsme lezli po hromadách suti a vytahovali trámy a latě, které se daly znovu použít.

Všechno tam dlouho trvalo, protože všude byl ještě obrovský nepořádek. Čekali jsme např. hodinu a půl, než nám bagr udělal cestu, abychom mohli autem přijet přímo na místo prací. Po okolních sadech a vinicích je rozházená spousta materiálu, který tornádo ve vsi nasálo a potom o kus dál vymrštilo. Přestože např. o prodlouženém víkendu na začátku července přijelo pomáhat 5 tisíc dobrovolníků (obec Lužice má zhruba 3,5 tisíce obyvatel), bude podle mne trvat celý rok, než se věci dají do pořádku. Je to jako po válce, prostě apokalypsa. V obci např. stála továrna, kde se vyráběly součásti čerpadel pro těžbu ropy. Firma měla klienty po celém světě. Nezůstalo po ní nic. Zmizela. Kdybych to neviděl na vlastní oči, nevěřil bych.“

V rozhovoru s Pepou Dvořákem pokračujeme 10. července: „Jsme stále ještě v Kamenici a čekáme, až budeme na místě znovu potřební. Tato koordinace ze strany vedení postižených obcí je velmi důležitá. Nemá význam jet tam jen tak, bez předchozí domluvy. Kamion materiálu, dar naší obce, mezitím dorazil. Pět tisíc běžných metrů latí, to je velká hromada. Stačí zhruba na pět až šest střech. Během dvou dnů byly latě rozebrány. Už někomu pomohly a to je dobře. Jakmile dostaneme signál a budeme vědět, že budeme mít z čeho dělat, hned se s partou pokrývačů a klempířů vydáme na jižní Moravu znovu. Už máme nasmlouvané práce u konkrétních lidí ve třech obcích – v Hruškách, Moravské Nové Vsi a znovu v obci Lužice.“

Redakce

Podvečerní procházka

Ve čtvrtek 22. července večer jsem se vracel z procházky z lesa. Všude ticho, klid a příjemní lidé, kteří mají rádi sport a les. Jakmile jsem se přiblížil od Skalska k Těptínu, zaregistroval jsem bohužel mně velice dobře známý zvuk. Nechtěl jsem tomu ani věřit. Mohl to být snad nějaký lesní stroj? Všude se ještě těží dřevo... Ale takhle pozdě večer? Hodinu před setměním? No, nebyl to těžební traktor. Byl to Strojmetal. V plné parádě. Už na Gryble byl hluk docela značný. U Dlouhého rybníka už se mi ani nechtělo domů. Na Višňovce horor. No a u nás doma je to na špunty do uší. Mimochodem sousedka je již používá. Hluk mi potvrdili i lidé, kteří bydlí v různých jiných koutech Kamenice, především v centru obce a nad ním. Slyšeli to také. Vykáceným lesem to tedy není. Vykácený les chránil zejména lokalitu, kde žijí. A lidé v Kaštanové ulici vydrží všechno!

Podobná úroveň hluku byla celkem běžná asi před rokem. Pak se situace výrazně vylepšila. O tom jsem vlastně i před rokem psal. Byla to doba, kdy zastupitelstvo mělo hlasovat o dalším rozšíření výroby ve Strojmetalu.

Vše vypadá na vážnější problém. Už se zdálo, že je odhlučněno. Chápu, že ztráta lesní bariéry okolo fabriky situaci moc nepomohla. Ale to, co se dělo večer 22. 7., bylo opravdu peklo. Ve 21.45 bylo v Kamenici doslova k nežítí. Večer, kdy si chce každý sednout na zahradu a odpočinout si, byl ten tam. Popošel jsem k fabrice a ta hlučela opravdu jako loni v létě, na rozdíl od jiných dní. Mé uši tedy nepodlehly nepředvídatelným atmosférickým jevům, jak mne oněhdy přesvědčovali zastupitelé za KAM 21. U nich bych se chtěl ale trochu zastavit. Situaci, která je opět vážná, neustále a dlouhodobě bagatelizovali a já byl jen za křiklouna a štváče. Hluk jako by neexistoval. O relevantní dlouhodobé měření nikdy neměli zájem. Lidé si je museli před dvěma roky objednat a zaplatit sami. Měření mimochodem potvrdilo obavy lidí z překračování hlukových limitů.

Nedávno ale nastal přímo veletoch. Mám z něj radost. Pan starosta vzal agendu hluku za svou. Grandiózně, i s fotkou ve zpravodaji. Doufejme jen, že se do nastalé situace vskutku „ponoří“. Aby to nakonec nebyl jen předvolební tah. Měl by se snažit přijít na to, proč odhlučněná fabrika jeden den hlučí jako peklo samo a jindy je potichu, že o ní skoro nevíte.

Alois Kačerovský

Kamenice ve vzpomínkách starousedlíků

Koho můžeme nazvat starousedlíkem? Je to ten, kdo se v místě narodil a jehož předkové tam žijí po generace? Bezpochyby. Je to někdo, kdo se dávno přistěhoval a prožil v místě desítky let? Myslíme si, že ano. Rozhodli jsme se, že pro účely našeho seriálu budeme považovat za starousedlíka každého, kdo bydlí na jednom místě zhruba padesát a více let. Je to jako v manželství – taková společně strávená léta už o leccem svědčí.

Starousedlíci jsou vždy pamětí každého obydleného místa. Vědí, jak vypadalo kdysi dávno, když jejich dnešní sousedé možná ještě nebyli na světě. Všechno se mění, ale lidé si uchovávají v paměti obrazy dob minulých. Někteří jsou ochotni se o své vzpomínky podělit. Podívejme se teď spolu s manželi **Zdeňkou a Jiřím Vinklerovými** na některé proměny Kamenice během bezmála padesáti let.

Kdy jste se poprvé ocitli v Kamenici?

JV: Kamenicí jsem projížděl často už jako dítě, když jsme s rodiči jezdili na chatu do Zbořeného Kostelce, kterou táta postavil v roce 1946. Jezdilo se tenkrát po silnici, která vedla přes dnešní Strojmetal. Pamatuji si, že v areálu kdysi býval obchod a hospoda. V místě, kudy dnes vede silnice směrem na Týnec, tenkrát byl les a chaty.

Usadit se natrvalo v Kamenici byl plán, nebo náhoda?

JV: Když jsme se v roce 1971 s manželkou vzali, jezdili jsme stále k rodičům na Sázavu na chatu. Rozhodovali jsme se, že bychom se nastěhovali do Týnce nad Sázavou, ale nakonec jsme první společné bydlení získali na ubytovně Strojmetal. Psal se rok 1973, v Kamenici v té době probíhala výstavba bytovek. Do jedné z nich na dnešním Sídlišti I jsme se v r. 1975 nastěhovali. Kamenice v té době měla necelých 2 tisíce obyvatel.

Váže se ke Kamenici nějaká vaše vzpomínka, díky níž je pro vás toto místo domovem?

JV: To naše první společné bydlení na ubytovně bylo na dnešní poměry až neskutečně skromné. Na záchod se chodilo na kadibudku do lesa. Neměli jsme ledničku, potraviny jsme i přes noc nechávali venku před vchodem, aby déle vydržely. Ráno pak byly občas „načaté“ od lesní zvěře. Ale nám to nevadilo, byli jsme šťastní, že jsme samostatní a máme své bydlení. Velkou místnost na ubytovně jsme si přepažili a byly z ní hned dvě. V přízemí tenkrát bydlel pan Hartig, bývalý zahradník u Ringhofferů. I díky jeho přítomnosti jsme cítili vůni starých časů. Vždyť si musíme uvědomit, že to bylo ani ne 30 let po válce, tedy o něco méně, než dnes uplynulo od sametové revoluce.

ZV: Od Strojmetal jsme později dostali finance na dovybavení bytu v bytovce, který jsme dostavěli svépomocí. Museli jsme se samozřejmě zavázat, že v továrně odpracujeme určitý počet let. V naší bytovce se v 16 bytech sešla parta mladých lidí, bylo nám tu dobře. Zajímavé je, že dole v domě je 12 garáží. Zřejmě se v projektu už tehdy počítalo s tím, že lidé si pořídí auta...

Když člověk přichází k bytovkám na Sídlišti I, pohladí ho po duši posekané trávníky a květiny před vchody. Poté vstoupí do domu a zase nevěří svým očím – na stěnách originální obrázků a v oknech na chodbě v keramických nádobách pokojovky. Prostě útulno už ve společných prostorách.

JV: Všichni, co zde bydlíme, se známe a snažíme se, aby tu bylo hezky. Ta trocha práce navíc se vyplatí. Jsme tak zvyklí od počátku. Kdysi jsme měli nedaleko od domu zahrádky. Tam, kde je dnes nová škola, bývala zahrádkářská kolonie. Asi dvanáct malých zahrádek, které se táhly až k nivě potoka. Stavbou školy jsme o ně přišli. Když se hledala náhrada, uvažovalo se o tom, že by nové zahrádky mohly vzniknout v zámeckém parku! Tam, kde je dnes to parkoviště. Nakonec z toho sešlo, ani nevím, proč. V roce 1984 nám pak přidělili údolíčko v Těptíně, kam chataři léta vyváželi různý odpad. Dalo dost práce, než jsme si to vyčistili. Vyvezli jsme odtamtud několik nákladních aut. Výměra zahrádek je ale větší, skoro čtyřnásobně. Od té doby jsou zahrádky tam, snad už tam vydrží.

Blízko Kamenice jsou jiné nádherné přírodní lokality – Posázaví, Povltaví. Čím je pro vás cenné Kamenicko?

JV: Nejkrásnější pohled na Kamenici je z Mandavy a z vršku Kameničky. Kamenice je branou do Posázaví, to vnímám velmi silně. Máme teď v penzi partu lidí, se kterými podnikáme pravidelné výlety na kole po okolí. Všude je krásně. Někdy mám ale pocit, že lidi dnes zajímá jen konzum. Přitom můžeme být šťastní, že jsme zdraví, aktivní. Víte, když jedeme na kole třeba z Jílového do Těptína a já se dívám na ty krásné přírodní scenérie kolem, tají se mi až dech, zažívám pocit ohromné svobody a opravdového štěstí z jakéhosi sepětí s přírodou.

ZV: To, co dnes postrádáme a co bylo dříve velkou výhodou Kamenice, jsou možnosti koupání v rybnících. Mnozí si dodnes pamatují koupaliště na břehu Struhařovského rybníka s převlékacími kabinkami ve stínu vysokých jehličnanů. Co z toho zbylo? Chodili jsme se koupat i na Mlýnský rybník, na Mejtko...

Skelet kulturního domu v Kamenici

JV: Jako lidé, kteří hodně chodí pěšky, vnímáme i stále masivnější znemožňování průchodu krajinou. Všude ohrazení a dráty s elektřinou. Je ztížen průchod například z Kamenice na Valnovku, ze Štířína do centrální Kamenice. Na to si těžko zvykáme. Samozřejmě můžete jít po kraji silnice, ale kdo to chce?

Kamenicko a Velkopopovicko je spjato s významnými osobnostmi, které zde zanechaly odkaz. Kdo vás napadne jako první? A proč?

JV: Jméno Ringhoffer bylo v 70. letech minulého století, když jsme sem s manželkou přišli, stále pojem. Mnohým lidem za 2. světové války pomohli, např. tím, že nemuseli být totálně nasazeni na práce v třetí říši. Také můj děda, který pracoval na Smíchově u Ringhofferů, nemusel díky tomu narukovat do 1. světové války.

Princip kolektivní viny, který byl uplatněn po 2. světové válce na lidi, kteří se přihlásili k německé národnosti, byl hrozný. Byla to strašná doba, od rodičů jsem slyšel i o tom, co se tenkrát dělo v Praze.

Myslíte si, že dnes povědomí o významných lidech, kteří jsou spjati s Kamenicí, předáváme v dostatečné míře mladší generaci? Stačí k tomu nazvat jednu ulici Ringhofferova? Proč nemáme např. ulici Pittrovu nebo Stibralovu?

JV: To jsou velmi známá jména. Ale Kamenicí prošly i další známé osobnosti. Památujete si hospodu Modrá hvězda? Ne? Tam prý jezdíval před válkou Jan Masaryk. Určitě ale znáte Brandejsovu vilu. Známy pražský hoteliér pan Brandejs, kterému patřila, točil „na stará kolena“ pivo na Nové Hospodě. Na druhé straně od dnešní ulice Jednosměrné bydlel pan Mazurek, který měl v Praze cukrárnu. Když mu ji sebrali, přebýval tady v chatě. Dějiny jsou všude kolem nás, záleží, jestli je chceme vnímat.

Kamenice má, ať se to na první pohled nezdá, silného „genia loci“. Duch místa je ukryt a ukáže

Jiří Vinkler v 70. letech

se jen tomu, kdo hledá. Kapličky, sochy svatých, krásné aleje, ale i technické památky a jiné detaily – např. kamenné propustky. Vnímáte to podobně?

JV: Bylo by dobré v Kamenici založit okrašlovací spolek, jako mají v Jílovém, který se stará např. o opravy drobných památek v obci. Problém jsou ale majetkové vztahy.

Hlavní památka v původní obci Kamenice je zámek, který dlouho sloužil jako základní škola. V té době jsme si mysleli, že takové využití není pro památkově chráněný objekt vhodné. To byl náš názor až do té doby, než zámek od obce koupil italský podnikatel. Místo oprav ho

zdevastoval. Nejlepší řešení pro kamenický zámek by bylo, kdyby patřil opět státu a ten by se o něj postaral. Příkladem může být Hlavní nádraží v Praze, které bylo ze soukromých rukou převedeno zpět státu. Stát poté dokončil jeho náročnou rekonstrukci.

Děkujeme za rozhovor.

Marie Hajdušková a Michaela Valentová

Proč si připomínat Přemysla Pittra?

Bělovlasý, dobře upravený muž s pronikavými tmavými očima svírá v náručí dítě. Kolem něj v zámeckém parku pobíhá řada dalších malých bytostí od nemluvnat po náctileté. Asi jste o něm již slyšeli, někdy se mu říká český Nicholas Winton. Možná jste také zahlédli nenápadnou černou pamětní desku na zdi štiřinského zámku. Tím ale výčet toho, jak je osobnost Přemysla Pittra zastoupena v kamenickém veřejném prostoru, končí. Proč si i dnes tohoto muže připomínat?

Na bojišti

Přemysl Pitter se narodil roku 1895 do zajištěné rodiny. Jeho otec vedl tiskárenský závod, který měl syn později zdědit. Po brzké smrti otce i matky ale z nalajnované budoucnosti sešlo. Osmnáctiletý Pitter sice začal tiskárenský podnik řídit, ale s nenadálou osamělostí se nedokázal vyrovnat. Pokusil se o sebevraždu.

Cestu z deprese a bezradnosti hledal v 1. světové válce. Přihlásil se do armády jako dobrovolník. Nebyl jediný ve své generaci, kdo šel do války s vidinou dobrodružství a rychlého vítězství. „Skoro jsem se bál, abych na frontu nepřišel pozdě,“ vzpomínal později. Pak ale přišel tvrdý střet s realitou. Neustálé ostřelování, fyzická námaha při kopání zákopů, denně pohled na mrtvolu a zohavená těla.

Nejtěžší pro něj byl ale morální zápas. Povinnost střílet do nepřátel – do lidí. Opakovaně žádal o přeložení na ošetřovnu, kam nastoupil konečně v roce 1917. „Nyní jsem dokonale šťasten,“ píše Pitter, „mohu jen sloužit těm, kdo trpí. Mám tu Bosance, Srby, Turčiny, Černohorce, Maďary, Poláky, Němce, Čechy – neznám rozdíl, všichni potřebují služeb lásky.“

SPOLEK KAMENICKO SI DOVOLUJE POZVAT VŠECHNY,
KTERÍ MAJÍ ZÁJEM O HISTORII KAMENICE,

NA VLASTIVĚDNOU VYCHÁZKU

PŘEMYSL PITTER A AKCE ZÁMKY

Letos si připomínáme 45. výročí úmrtí tohoto významného humanisty a křesťanského vizionáře, jehož přesvědčení a víru v člověka nezlomily ani válečné události. Zaslouží si proto nebyť zapomenut, zaslouží si více než jen pamětní desku na stěně štiřinského zámku. Přijďte se k nám a vydejme se společně na místa, kde v Kamenici působil v prvních poválečných letech.

ODKUD VYJDEME? Od autobusové zastávky Štiřín – zámek

KDY? V sobotu 25. září 2021 v 9:30 hod.
(doba vycházky 2–2,5 hod.)

VSTUPNÉ 50,- Kč

Aktuální informace na www.kamenicko.cz.
Vycházka je realizována za podpory obce Kamenice.

První světová válka a to, co tam zažil, byla pro jeho další život určující. Se vznikem Československa byl již pevně rozhodnut zasvětit svůj život službě druhým.

Odmítnutí násilí

O období první republiky by se dalo mluvit dlouho. Dalo by se mluvit o Pittrových pouličních duchovních kázáních na Staroměstském náměstí, kam si ho chodily poslechnout stovky lidí. Dalo by se mluvit o založení Milíčova domu (zařízení pro mimoškolní výchovu dětí zejména z řad žižkovské chudiny, kde uplatňoval i na dnešní dobu progresivní pedagogické metody). Co bych ale zdůraznil, je jeho silný pacifismus.

Podle klasicky smýšlejících pacifistů měl být mír po 1. světové válce zajištěn politickými dohodami, závazky a sankcemi. Radikální křídlo, ke kterému Pitter patřil, k tomu ale přidávalo ještě velký apel na osobní odpovědnost. Každý se měl o mír postarat tím, že odmítne jakékoliv násilí. K tomu patřilo i odmítnutí vojenské služby.

Pitter apeloval na novelizaci branného zákona, aby bylo možné odmítnout brannou povinnost z důvodů svědomí. Chtěl ji nahradit civilní službou, například v nemocnicích. Po vzniku Československa to byl dost kontroverzní postoj, jelikož nově vzniklý stát potřeboval silnou armádu, která by zaručovala udržení hranic. Odpírači vojenské služby byli pronásledováni a trestáni několikaměsíčním vězením či umístováním v psychiatrických léčebnách. Také Pitter začal být pro své postoje brzy v hledáčku policie. Ta u něj prováděla domovní prohlídky, až nakonec kvůli obhajování odpírání vojenské služby stanul před soudem.

V odírání násilí zašel Pitter tak daleko, že i v případě napadení Československa jiným státem prohlašoval, že bychom se neměli bránit – že existují cesty mezinárodního rozhodčího soudu, hospodářských sankcí, pasivní rezistence. Podobně radikální byl v tíživé atmosféře 30. let 20. století málokdo. A to i vztahu Čechů k sudetským Němcům. Pitter nechtěl, aby nacionalistické tendence v Sudetech byly opláceny dalším násilím. Vyzýval naopak k práci na sobě – k tomu, aby Češi hledali sami v sobě „hitlerovské smýšlení“.

Akce zámky

Během 2. světové války Pitter nelenil. Nejprve ukryl v ozdravovně u Rokycan 20 německých uprchlíků ze Sudet. V prvních letech války na stejném místě skryl i děti židovské, ačkoliv to již bylo dávno úředně zakázáno. Odmítl se ovšem účastnit násilného protinacistického odboje a raději pomáhal skrze Milíčův dům dětem z pražských židovských rodin jídlem, hračkami, poskytoval jim psychologickou pomoc.

Daleko traumatictější než samotná 2. světová válka byl však pro Pittra její konec. Najednou viděl brutalitu, nevrhovitost a násilí přímo na ulici. Byl svědkem mlácení a upalování Němců Čechy. V této tíživé atmosféře se 9. května 1945 dozvěděl, že koncentrační tábor v Terezíně trpí epidemií tyfu. Hned mu bylo jasné, že je potřeba z tyfového tábora co nejrychleji dostat pryč alespoň děti.

Díky doporučení České národní rady objevil zámky na jih od Prahy, které patřily právě vyhnanému baronu Ringhofferovi (na prohlídku zámku odvezl Pittra sám baronův řidič). Hned 18. května prohlásil před Národním výborem v Těptíně zámky za státní majetek a přebíral je jménem Ministerstva zdravotnictví. Přeměna na dětské ozdravovny mohla začít.

Zámecké místnosti se spolupracovníky vyklidili a navezli do nich nábytek z bývalých ubytoven Hitlerjugend. Aby zabránili drancování zámku okolními posádkami sovětských vojáků, označili je nápisy „tyfová karanténa“ (pro jistotu i v azbuce). Hned při příjezdu prvních 40 dětí se Pitter provinil proti zadání, které měl od státu, tedy starat se jen o děti české národnosti. Převzal totiž hned v první várce mnoho německých dětí.

Pitter a jeho spolupracovníci pečovali na zámcích ve Štítně, Kamenici, Olešovicích, Lojovicích a ve vile na Ládví postupně o 810 dětí. Byly to zejména děti z koncentračního tábora v Terezíně, ale také děti německé z internačních táborů pro Němce a děti československé, repatriované z Německa. Starali se o všechny, kteří dle jejich mínění potřebovali nutnou pomoc. V poválečné atmosféře to byl kontroverzní počín. Za to, že pomáhal „německým zrádcům“, sklízel Pitter v tisku často kritiku či dostával anonymní výhrůžky: „Věčně nás obtěžujete, žebrate na ty německé kurvy, bestie, prachanty, že vám to není hanba... za jejich tyranství... když je máte tak rád, táhněte za nima a nás neotravujte, my máme sami hlad...“

„Akce zámky“ byla ukončena v roce 1947. Pitter se poté snažil své síly napřít zejména k Milíčovu domu. Nicméně po únorovém převratu byly jeho aktivity čím dál víc omezovány. Nakonec se v roce 1951 Pitter rozhodl k emigraci. V zahraničí byl ještě velmi aktivní, a to zejména jako sociální a pastorační pracovník v uprchlických táborech.

Konec?

Komu se zdálo, že toto zastavení s Přemyslem Pittrem bylo krátké, nemusí zoufat. V nejbližší době nás čekají dvě akce, které nám jeho odkaz připomenou – výstava v KC Kamenice a také vlastivědná vycházka po Pittrových stopách. A snad nezůstane jen u toho. Rád bych, aby vznikla naučná stezka, která by vedla mezi zámky, kde Pitter působil, a která by jej ve veřejném prostoru více připomínala. A možná se časem podaří jeho odkaz zakomponovat i přímo do areálu kamenického zámku.

Jakub Šedý

Propagace vs. realita aneb dění kolem a v okolí zámeckého parku

Uplynulý rok byl v mnohých ohledech rokem velmi náročným. Někteří občané Kamenice se v této omezující době aktivně zapojili do „boje“ za zkvalitnění života v obci.

Ráda bych zmínila dvě iniciativy, se kterými jsem měla možnost se seznámit a které se obě shodou okolností tak či onak dotýkají zámeckého parku či jeho okolí.

Jde o nově vzniklý spolek Klidná Kamenice, který mimo jiné usiluje o záchranu zámeckého parku a jeho uvedení do odpovídající důstojné podoby. Chce zabránit záměru vedení obce změnit územní plán, který by posvětil devastaci zámeckého parku. K té došlo nelegální výstavbou parkoviště firmou Strojmetal. Namísto toho spolek navrhuje konkrétní a realistické kroky, jak lze v této věci postupovat.

Druhá aktivita místních vznikla v rámci Komise pro sport a kulturu (KoSaK), která sdružuje nezávislé členy a předkládá radě obce návrhy na jednotlivé akce. Někteří její členové intenzivně spolupracovali při projektování areálu sportoviště

VÝSTAVA PŘEMYSL PITTER

16. 9. - 31. 10. V KC KAMENICE

Výstava dokumentuje život významného humanisty Přemysla Pitttra, který na Kamenicku během poválečné „akce zámky“ poskytl pomoc 810 dětem z koncentračních a internačních táborů bez ohledu na jejich národnost a vyznání.

Vernisáž proběhne 16. 9. od 19:30 spolu s přednáškou a filmovou projekcí.

POŘADATELÉ

SPOLEK KAMENICKO

KCKAMENICE.CZ

VÝSTAVU ZAPOJČUJE

NÁRODNÍ PEDAGOGICKÉ
MUZEUM A KNIHOVNA
J. A. KOMENSKÉHO

přiléhajícího k objektu zámeckému parku. Ten byl obyvatelům Kamenice částečně představen v loňském červnovém Zpravodaji.

Mimo jiné jste zde mohli vidět, jak je v projektu řešeno parkoviště pro návštěvníky sportovních akcí. Argumentace pana starosty, že legalizací černé stavby parkoviště Strojmetal získají i občané, je lichá. Parkoviště pro sportoviště musí být řešeno zcela nezávisle na ochotě či neochotě soukromé firmy propůjčit své parkoviště k dalším účelům. Nehledě na to, že situace, do které by se tak obec mohla dostat při vyjednávání o dalších záměrech Strojmetal, je zcela nevhodná.

Toho si byli tvůrci projektu vědomi a jejich návrh představuje řešení, které zároveň zachovává nepřetátou linii Ringofferovy aleje, tak jak požaduje i spolek Klidná Kamenice.

Smutné je, že po obrazové prezentaci ve Zpravodaji z Kamenice byl projekt opět odložen. Občané, kteří se dobrovolně podíleli na jeho přípravě v přesvědčení, že projekt už tentokrát opravdu

směřuje k zdárnému konci, nemají od vedení obce zpětnou vazbu. Bez ní už v této fázi nelze postupovat dál. Je to o to smutnější, že jedna z členek KoSaKu předložila k projektu možné zdroje financování takto náročné stavby. Jednalo se o dotační programy v kombinaci se sponzoringem sportovních firem. Dotační programy však mají své jasné termíny. Žádost bylo třeba podat nyní, na základě detailně vypracovaného projektu. Bohužel zdejší radnice má jiné tempo a možná i nejasno ve svých plánech.

Jako by chyběla vůle věci skutečně „dotahovat“ a život v obci posunout na úroveň, jakou můžeme vidět jinde. Na obě iniciativy vynaložili zúčastnění občané nemalé úsilí, osobní nasazení a stovky hodin dobrovolnických prací. Jaký však bude výsledek?

Ptejme se vedení obce, našich zastupitelů. Propagace aktivit v místním Zpravodaji, která v nás vzbudí pocit naděje, že

se věci hýbou správným směrem (ať už jde o spolupráci se Strojmetalem při snižování hluku nebo obrazovou prezentaci připravovaných projektů), může být falešná. Odroste další generace dětí, vyroste další stavba, zhroutí se další část historické kulturní památky, pokácejí se další stromy...

Kdybychom si představili, že vedení obce bude naopak postupovat proaktivně v souladu s tím, co si samo vytyčilo jako své cíle již v prvním volebním období, mohli bychom se za čas radovat z opravdového rozvoje Kamenice v podobě kvalitního a citlivě navrženého zážitkového areálu v sousedství důstojného zámeckého parku s kulturní památkou, zámek, který by se snad také mohl jednou opět otevřít širší veřejnosti. Tak unikátní prostor, jaký Kamenice má v původním jádru obce, si zasluhuje odpovídající a fundovanou péči.

Mgr. Tereza Králíková, Ph.D.

Kulatý stůl

Developeři před branami – a co s tím?

Kamenice představuje jednu z nejkrásnějších lokalit v blízkém okolí Prahy. Je pomyslnou branou do Posázaví a místem unikátního propojení historických památek a přírodních krás. V které obci najdete soustavu rybníků propojenou potoky, cesty lemované alejemi, lokality výskytu vzácných rostlin (některé druhy orchidejí, chráněné kosatce), mokřady ukrývající množství druhů ptáků, ale i hmyzu. Všechny tyto krásy zároveň lákají investory, aby skupovali pozemky, spojovali je do velkých celků, na kterých následně budou prosazovat výstavbu domů. Po roce zákazů vycházení, nařízení nosit roušky a jiných omezení se zájem o bydlení mimo města, v přírodě, ještě zvýšil.

Co však tento vývoj přinese Kamenici? Jak se odrazí na přírodě? Je nevyhnutné, aby se Kamenice stala městem? O tom si povídáme u kulatého stolu s Ing. Martinem Otáhallem, Ph.D., členem Zastupitelstva obce Kamenice, Ing. Pavlem Šotolou, zakládajícím členem Spolku pro ochranu přírody, krajiny a udržitelného rozvoje Kamenice – Štířín, z.s., Ing. Janem Jedličkou, který působil dva roky na OÚ Kamenice jako investiční technik, a Ing. Alenou Dziadkiewiczovou, která se několik let profesionálně věnovala územnímu plánování.

Jsou obyvatelé Kamenice spokojeni s nynější infrastrukturou? Je Kamenice připravena na případné zvýšení počtu obyvatel?

Martin Otáhal: Jednoduše a stručně: „Ne“. Dopravní infrastruktura v obci je již na hranici kapacity a jakýkoliv nárůst počtu obyvatel situaci zhorší. Na stav dopravní infrastruktury mají vliv, kromě obce, také stát, kraj a jejich instituce. Vedení obce by se tedy mělo starat o zlepšení situace a intenzivně vyjednávat a tláčit na zúčastněné strany, aby situaci řešily.

Infrastruktura však neznamená pouze dopravu. Při pohledu na technickou infrastrukturu a občanskou vybavenost v obci se zdá, že se situace v tomto směru zlepšila. Staví se nová čistírna odpadních vod, rozšířila se škola atd. Pokud by se ale osídlily současné stavební pozemky na území obce, mohl by se počet obyvatel zvýšit až o 2000 lidí (do toho není zahrnuto přestavování chat na RD). Za několik let by se tak ČOV nebo škola opět mohly dostat na hranici své kapacity.

Dále je třeba zmínit, že na odpadní a vodovodní systém není doposud napojena spousta pozemků v obci.

Nemyslím si, že by byla většina obyvatel obce spokojená. Stačí se zeptat lidí, co v obci bydlí. Proč tomu tak je? Dle mého názoru je za tím nedostatečné dlouhodobé plánování, které by bylo opřeno o odborné posudky zaměřené na horizont 20–30 let.

Pavel Šotola: Souhlasím. Dopravní a technická infrastruktura ani občanská vybavenost nejsou v současné ani výhledové době ve stavu, který by byl zárukou a nutným vstupním parametrem pro bezproblémové zvýšení počtu obyvatel obce. Zanedbaný technický stav obecních pozemních komunikací včetně návazností na krajské pozemní komunikace, stav technické infrastruktury obce i kapacita předškolních zařízení odpovídají tak maximálně předpokladům z dosud platného Územního plánu obce Kamenice z roku 2000. Bohužel změny územního plánu se těchto problémových oblastí dotýkají jen povrchně.

Navíc nebyla radními obce ani zastupiteli otevřena smysluplná diskuse vedoucí ke zpracování seriózní komplexní dopravní koncepce včetně analýzy výhledu možného demografického vývoje obce. Obec k dnešnímu dni má povodňový plán, který vůbec nezohledňuje plochy, které byly v posledních 20 letech již několikrát zaplaveny!

Jan Jedlička: Poptávka po bydlení v oblasti Kamenice je enormní a developeři na ni reagují. Každé území má však své limity. Kamenice je specifická v tom, že její 10 osad leží na 17 km². Veřejná infrastruktura je dostupná nerovnoměrně. V některých osadách chybí zásobování vodou a odkanalizování. Tam je rozvoj území minimální. Naopak v centrální části Kamenice, kde je infrastruktura dostupná, dochází k nežádoucímu zahušťování výstavby.

Dopravní infrastruktura a stav obecních komunikací příliš nepotřebují komentář. Rekonstrukce krajských komunikací procházejících Kamenicí se vzhledem k „pokoronavirovému“ rozpočtu kraje hned tak nedočkáme.

Jak zde již bylo zmíněno, do veřejné infrastruktury patří i tzv. povodňový plán. V poslední době mě v této souvislosti zaujal vstřícný postoj obce k investičnímu záměru právě v záplavovém území, byť oficiálně nevyhlášeném. Jde o plánovaný dům pro seniory pod hrází Struhařovského rybníka.

Přírodu Kamenicka používají developeři jako nástroj, jak upoutat klienty. Jak se vypořádat s tlakem ze strany developerů, který bezesporu bude sílit?

Jan Jedlička: Ano, krásná příroda a prostředí je argumentem developerů při kalkulaci cen za projekty bydlení v Kamenici. Jenže ty projekty jsou tak devastující právě pro přírodu a okolní prostředí, že pokud to dopustíme, ocitneme se za chvíli uprostřed sídliště naležato.

Alena Dziadkiewiczová: I zastavěné území má své limity. Je bláhové si myslet, že se zastavěné území může donekonečna rozvíjet a že při tom úroveň bydlení a volná krajina zůstanou zachovány. Vždy je něco na úkor něčeho. Roli hraje i rychlost plošného rozvoje obce. Tlak developerů či investorů má být usměrňován územním plánem a případně dalšími nástroji, jako jsou regulační plány, ale u nich je nezbytné znát, který druh a pro který účel je možno použít. Pokud obce správně pracují s těmito nástroji, mohou po investorech – fyzických i právnických osobách – např. požadovat spoluúčast na vybudování dopravní, technické infrastruktury, občanské vybavenosti, nebo zvýšení její stávající kapacity. To se bohužel u nás neděje, naše obec není rovnocenným partnerem developerským společenstvem. Stačilo by však jen málo, např. zapracovat do územního plánu obce požadavky stavebního zákona na pořizování regulačních plánů, které tam od roku 2007 nadále chybí.

Martin Otáhal: Otázka přírody je pro mne – podobně jako pro spoustu mých sousedů – stěžejní. Krásná příroda v obci a jejím okolí se dá ochránit, aby zde zůstala i pro děti našich dětí. Jde o to, aby se tato ochrana stala jednou z hlavních priorit obce. Obec by měla v této otázce zaujmout pevný a nekompromisní postoj a developeři by měli respektovat nevhodnost přírodně cenných území pro zástavbu. Vše se musí odvíjet od kvalitního územního plánování a důsledného dohledu nad dodržováním územního plánu.

Pavel Šotola: Ano, záleží jen na nás. Pokud se vedení radnice bude vůči developerům chovat velkoryse, benevolentně a nedůsledně tak jako doposud, bude krásná příroda, brána do Posázaví, ve velkém ohrožení. Každý developer z podstaty věci investuje, staví a prodává zejména proto, aby měl zisk. Příroda je až na druhé nebo třetí koleji...

Přejeme si v Kamenici zahušťování výstavby? Chceme, aby Kamenice za pár let vypadala např. jako Vestec nebo Jesenice?

Martin Otáhal: Já jsem pro zakonzervování současného stavu, tedy zachování stávajících stavebních pozemků a nevytváření nových, alespoň na nezbytně dlouhou dobu. A jsme zase u územního, resp. strategického plánování, které nám ukáže možnosti budoucího vývoje. Spoustě problémů lze předcházet stanovením jednoznačných regulativů.

Správně stanovený regulativ Územního plánu (ÚP) obce Kamenice by dokázal zabránit vzniku tzv. bytových domů, které se začínají v poslední době (nejen) v Kamenici objevovat čím dál častěji. My však takový regulativ v ÚP nemáme. Dalším nešvarem developerů je výstavba tzv. rodinných domů, kde jsou např. tři byty. Tyto byty jsou pak prodávány jednotlivě. To vede k prudkému nárůstu počtu obyvatel, ale i automobilů v místě. Také o těchto aspektech by se měla vést debata s občany. Vadí jim to? Přejí si tento trend? Je jim to jedno? Zatím nevíme, ale měli bychom to vědět, máme-li strategicky plánovat.

Jan Jedlička: Problém vnímám hlavně u chatových osad, kterých je na území Kamenice mnoho. Malá chata na malém pozemku, často bez připojení na inženýrské sítě a přístupná po úzké příjezdové komunikaci. Tlak majitelů chat na jejich přestavby a rekolaudace na trvalé bydlení může řešit jediné územní plán a jeho podrobné regulativy.

Alena Dziadkiewiczová: Nepřeji si zhoršování současného standardu bydlení v Kamenici a stavu krajiny Kamenicka, proto nechci další zahuštění výstavby, protože již stávající územní plán (ÚP) umožňuje vystavět stovky rodinných domů. Bohužel nápady starostou aplikované do návrhů změn územního plánu zahuštění spíše podporují, např. návrh na celém území obce pro plochy s rodinnými domy nechat dělit pozemky na minimální výměru

500 m² a na nich nechat budovat rodinné domy. Toto starosta obce navrhl ve změně č. 5 ÚP, avšak následně pro velký odpor z toho „vycouval“. Takto bezhlavě by se změny ÚP navrhovat neměly a už vůbec ne plošně. Pro tak razantní změny ÚP se zpravidla vyhodnocuje konkrétní lokalita, která je schopná změnu v tomto smyslu „unést“. Vyhodnocují se zároveň i související plochy a jsou nutné analýzy dopadu do veřejné infrastruktury.

Vždy je něco za něco, jak zde již zaznělo. Jsme připraveni vzdát se přírodních krás a nechat zastavět krajinářsky cenné lokality?

Martin Otáhal: Naopak! Lze sice uvažovat o některých výjimkách, ale jen v rámci zachování rozumného urbanismu, při akcentaci ochrany přírody a udržitelnosti „zeleného“ prostředí obce. Nevím jak ostatní, ale já si uvědomuji, že se hlavní město Praha jednou dostane až k nám. Nicméně to neznamena, že se Praze musíme podřídit! Právě teď je čas vymýšlet, jak ochránit to cenné, co zde máme. Mimo jiné i cestou nákupu strategicky významných pozemků, jako byl např. pozemek bývalé Ringhofferovy pily, o něj usilovala část zastupitelů v čele s Ing. Janou Kohlovou.

Pavel Šotola: Je nutné nedopustit rozšiřování developerských aktivit do krajinářsky cenných lokalit. Jsem si jist, že se lidé z velkých městských aglomerací nechtějí stěhovat na přípražský venkov s betonem a bez přírody. A ti, kteří tady již žijí a bydlí, by rozhodně neměli podporovat politiku nekontrolované bezbřehé developerské roztažnosti. Ve vlastním zájmu.

Jan Jedlička: Souhlasím a jen dodám, že již řadu let jezdím kolem kompletně připravených pozemků pro výstavbu téměř uprostřed obce - a nic se tam neděje. Na další developerské projekty na okrajích obce, myslím, není vhodná doba.

Kolik máme v obci nezastavěných stavebních pozemků?

Pavel Šotola: Jde o stovky stavebních pozemků v zastavěném území obce, kde se mohou pozemky dále dělit a na nich umisťovat stavby, např. pro bydlení.

Jednoduše řečeno, je třeba nejprve zastavět existující stavební pozemky. Následně začít s kvalitní přípravou na případné zvýšení počtu obyvatel obce. Základem musí být analýza stávající podoby celého území obce a analýza dopadu do veřejné infrastruktury. Teprve pak je případně možno se zabývat dalšími změnami územního plánu a dalšími developerskými záměry.

Martin Otáhal: Jde zhruba o 800 nezastavěných stavebních pozemků, nicméně toto číslo by bylo potřeba ověřit. Vedle toho tu ovšem máme spoustu dalších pozemků, takzvaných pozemků pro individuální rekreaci, tedy chat, jejichž přestavba na rodinné domy se teď značně rozmohla. Zde vidím obrovské riziko, neboť tyto pozemky jsou často v blízkosti krajinářsky cenných lokalit, a mohou být tudíž v hledáčku nejednoho developera.

U mnoha lokalit v současném územním plánu se s výstavbou nepočítá, přesto jsou pozemky odkupovány od původních majitelů a nenápadně, plíživě scelovány. Někde je tento proces doprovázen nepovoleným kácením stromů. Jsou záměry developerů vždy jasné „čitelné“?

Pavel Šotola: Záměry developerů moc čitelné nebývají. Lze se jen dohadovat, co je v pozadí jejich činnosti. Příkladem je

činnost společnosti Apcor s.r.o. v katastrálním území Těptín na pozemcích navazujících na zahrádkářskou kolonii, kde neoprávněně vykáceli dřeviny mimo les, nepřiměřeně uvedené pozemky ohradili, čímž výrazně znemožnili prostupnost krajiny. A k čemu to všechno? Prý k chovu bio-kraviček... Proč ale kácet tolik stromů kvůli chovu skotu? Nebo snad jde o jiný záměr? Treba přímo o přípravu na čistě developerský projekt?

Martin Otáhal: Právě nečitelnost jednání některých podnikatelů (nemusí být hned každý developerem) spolu s negativními zkušenostmi obcí a obyvatel s developery po celé České republice vede k obavám ohledně skutečných záměrů těchto podnikatelů. S napětím proto pozoruji činnost některých podnikatelských subjektů, jako je již zmíněná společnost Apcor s.r.o., či STANDBY holding, s.r.o. (projekt domu pro seniory ve Struhařově). Tím rozhodně nechci nikoho osočovat z nekalých záměrů, jen vyjadřuji obavy a doufám, že se nepotvrdí. Bohužel na pověst developerů mohou „dojet“ i investoři s čistými úmysly. Nicméně ostražitost je namístě. Právě proto, když v nás bliká toto varovné světélko, je důležité napnout síly a v rámci ÚP danou lokalitu vymezit tak, aby nemohlo dojít ke změně využití lokality.

Neoprávněné kácení stromů je z mého pohledu neakceptovatelné a vždy pouze umocní obavy z nekalých záměrů. V tu chvíli je třeba jednat razantně, třeba i v součinnosti s Policií ČR.

Jan Jedlička: Tady je třeba držet se přijatého Strategického plánu rozvoje obce s mottem „Kamenice – klidná a bezpečná obec v zeleném zázemí Prahy“ a tomu odpovídajícího Územního plánu obce Kamenice. Záměry developerů při detailním prostudování jejich projektů většinou čitelné jsou. Záleží jen na zástupcích obce, zda povolí, či nepovolí změnu územního plánu. Na nepovolené kácení stromů nástroje obec má – jen je uplatňovat.

Co říkáte na náznaky, které již zaznívají, že Kamenice by se měla stát městem? Souvisí to právě s plochami určenými či předpokládanými v Kamenici k zastavění.

Alena Dziadkiewiczová: Počtem obyvatel se Kamenice k tomuto parametru blíží. Je však jen v rukou zastupitelů, zda se městem opravdu stane i se všemi negativními dopady, jako je tlak na přírodu a životní prostředí, hluková zátěž, zvýšení kriminality při neexistenci obecní policie, atd. Kamenice leží na přetížené dopravní tepně směr Praha, v této oblasti chybí železniční či tramvajové spojení nebo samostatný dopravní koridor pro veřejnou dopravu, například z Jesenice do Prahy, který by ulevil veřejné dopravě a zefektivnil by ji. Kapacita školských, zdravotnických a sociálních služeb v Kamenici je poddimenzovaná. (Vhodné nemovitosti, které obec vlastnila, prodala při výstavbě vodovodu, kanalizace a nové školy.) Název „město“ ještě neznamena větší příjem do rozpočtu než u „obce“. Pouze se změní razítka a tabule s názvem obce...

Jan Jedlička: Kamenice městem? Stačí se podívat na kamenické komunikace. Naše obecní komunikace třetí třídy a vnitroobecní komunikace se opravují jen zřídka a o údržbě se nedá mluvit. Jak dopadla komunikace přes hráz Křísovského rybníka, všichni víme. Všiml jsem si také poškozování hráze Hamerského rybníka dešťovou vodou. Zajímá to někoho? Nebo zase čekáme, až to dojde do havarijního stavu?

Když přibude v obci chodník, je doplněn tabulkou „Chodník se v zimě neudrží.“ Ale co když napadne sníh jako letos? Komunikace jsou často lemovány alejemi, významným krajinným prvkem. Tyto cesty byly kdysi navrženy pro kočáry, ne pro obousměrný provoz kamionů a autobusové dopravy. Nutně si tedy musíme vybrat, co chceme a co zde zůstane – aleje nebo obousměrný provoz? Obětujeme aleje budování a rozšiřování komunikací, což bude nutné, jestliže se zahustí výstavba a zvýší počet obyvatel? Až si občané ujasní odpověď na tuto otázku, můžeme se bavit o městě Kamenici.

K čemu jsme dospěli v naší debatě?

Pavel Šotola: Jak je vidět, situace je složitá, nikoliv však bezvýchodná. Je jasné, že developéři se Kamenici nevyhnou. Developerské projekty však nelze realizovat bez komplexní analýzy současného stavu území a dlouhodobého plánování. Především je nutno vést dialog s obyvateli obce, ujasnit si, co považují za prioritu, čeho jsou ochotni se vzdát. Jak bylo řečeno, všechno najednou mít nelze. Občané by měli rozhodovat o své budoucnosti na základě dostupných informací o možnostech, ale i o rizicích, která s sebou nové možnosti přinášejí, aby se

za dalších 30 let s údivem nerozhledli a neřekli si: „Vždyť tady bývala krásná krajina! Kam se poděla?“

Martin Otáhal: Podobně si dnes při pohledu na kamenické rybníky smutně říkáme: „Vždyť tady jsme se ještě na začátku 90. let koupali.“ Co se stalo? Prostě jsme vyměnili kvalitu vody v rybnících za intenzivní zemědělskou výrobu (máme levné potraviny díky umělým hnojivům) a za pohodlí (už nepereme ručně, ale v pračce, dokonce denně). Vždy je něco za něco... Nyní se máme možnost rozhodnout, kterou cestou se vydat.

Pavel Šotola: Kvalitní územní plánování, regulační plány, ale především strategické plánování v horizontu 20–30 let – to vše jsou možnosti, které má obec k tomu, aby jedinečná příroda a krajina Kamenicka zůstala zachována. Kamenice se nemusí bezpodmínečně stát městem. Může zůstat klidným a kvalitním místem pro život ve 21. století, mít charakterem blíže k vesnici než k městu. Je možné připravit a ochránit udržitelný rozvoj Kamenice, který bude respektovat limity území. Zachovat to, proč jsme si Kamenici vybrali pro život. Je to spousta náročné práce. Dobré věci se neudělají samy, ani je nikdo neudělá za nás.

Ing. Martin Otáhal, Ph.D.

- Absolvent Fakulty strojní ČVUT
- Akademický pracovník na Fakultě biomedicínského inženýrství ČVUT
- Člen Zastupitelstva obce Kamenice

Ing. Alena Dziadkiewiczová

- Absolventka VŠE – obor finance
- 8 let v bankovníctví
- Činná od r. 2008 v oblasti územního plánování, oblasti obecních samospráv
- Bývalá členka Zastupitelstva obce Kamenice

Ing. Pavel Šotola

- Absolvent elektro a jaderného inženýrství
- Pracoval v řízení investiční výstavby jaderných elektráren v ČR i ve světě
- Člen Spolku pro ochranu přírody, krajiny a udržitelného rozvoje Kamenice – Štířín, z.s.

Ing. Jan Jedlička

- Absolvent Fakulty stavební ČVUT
- Pracoval ve stavebnictví jako stavbyvedoucí (např. STRABAG)
- V posledních letech působí jako investiční technik (OÚ Kamenice, ÚMČ Praha-Reporyje)

Otevřený dopis zastupitelům obce

Vážený pane starosto, vážení zastupitelé,

velmi ráda bych vám všem poděkovala za vaše rozhodnutí v rámci navrhované změny č. 5 územního plánu.

Před 5 lety jsme si v Ládví nyní v ulici Liščí koupili pozemek s podmínkou, že je zde vzhledem k blízkosti obory stavební uzávěra. Přáli jsme si mít klid a v blízkém okolí přírodu. Nebyli jsme tak naivní, abychom si mysleli, že to takto bude stále, neboť všichni víme, že v dnešní době má vše jen svůj čas, ale především svou cenu. Nikdy bych však nevěřila, že to bude takto rychlé. Díky vašemu rozhodnutí naše okolní příroda bude zlikvidována a na dalších cca 5 let budeme žít na stavbě. Pokusili jsme se vyjádřit náš nesouhlas s tímto záměrem prostřednictvím podaných námitek. V nich jsme se snažili co nejlépe vystihnout a vysvětlit naše obavy týkající se nejen nepříjemností, které se týkají přímo nás, okolní přírody, ale také nevyřešené dopravní infrastruktury a v neposlední řadě

velmi komplikovaných a nevyřešených vlastnických vztahů v rámci přístupových cest. Odpovědí nám byla jen všeobecná klišé typu, že zde nežije žádný chráněný živoch a že obec nemůže bránit soukromému vlastníkov ve zhodnocení jeho majetku, a navíc jsme byli upozorněni, že my jsme tu také postavili dům. Opravdu se jeden nestačí divit... Této logice nerozumím, neboť kdyby tu nebyl stavební pozemek, my bychom tu jen těžko postavili. Není to naše chyba, kdyby tu nebyl, prostě bychom si koupili pozemek jinde. Vždyť právě proto se snažíme místo, které jsme si zvolili za náš domov, chránit a udržívat.

Co se týká dopravní situace, ta není řešena vůbec, kvůli tomu, že dle vyjádření Krajské správy a údržby silnic Středočeského kraje není vhodné, aby vznikla jakákoli nová přípojka k hlavní benešovské silnici. Znamená to tedy, že všichni, kteří tu žijeme, do budoucna budeme jezdit pouze jednou, případně dvěma přípojkami. Vzhledem k tomu, že v sousední

oblasti na Mejšnici je již dlouhodobě plánovaná výstavba několika desítek domů, která stále není realizována, všichni budou také používat pouze uvedené komunikace. Již nyní je zde situace velmi složitá. Ulice Lotosová je obousměrná, ale jednoproudá a ulice Liliová je soukromá a její vlastník si nepřeje, aby tudy auta jezdila. Co se týká naší příjezdové cesty, nyní ulice Liščí, tu jsme si museli my vlastníci koupit a statisícovými náklady upravit k tomu, abychom mohli naše domy vůbec využívat. Nyní se počítá s tím, že cestu na naše náklady vybudovanou prostě poskytneme dalším. V rámci odůvodnění našich námitek je přímo napsáno, že se pak nějak dohodneme. A to už se jeden nestačí divit. Ráda bych vám všem připomněla, že tyto amatérské způsoby dopředu nejasných a nevyřešených podmínek přináší do budoucna jen trápení, nepochopení a spory mezi sousedy. Sami jsme to zažili, neboť i po naší cestě jezdí lidé, kteří měli již dlouho nad námi postavené chaty. My jsme o tom samozřejmě nevěděli. Vybudovat cestu, opravovat a udržovat na vlastní náklady, ostatní ji jen využívají, ale finančně přispívat na ni nechťejí. A kdo za to může?

Opravdu si myslíte, že víte, jak se tu lidem žije??? Byl se tu někdo podívat, mluvil s lidmi, četl vůbec někdo naše zcela logické námítky??? Opravdu o tom vážně pochybuji. Neboť v jejich vypořádání je napsáno, že jediní, kdo vznesl námítky se změnou v této oblasti, jsme my lidé, kteří tu žijeme, a navíc, že naše ulice Liščí je asfaltová. To už je jen dokreslení situace, že nikdo z vás neví. Denně po ní jezdím a asfalt jsem tu nikdy neviděla. Bylo nás mnoho a ano, máte pravdu, všichni tu žijeme. Vám nepřipadá logické, že právě lidé, kteří tu žijí, umí nejlépe posoudit, co tato situace pro ně bude znamenat? Nepřipadá vám podivné, že námítky lidí, kteří tu žijí, platí daně, pro vás nic neznamenají? Od stolu rozhodnete a podpoříte návrh vašeho spolustraníka a člena zastupitelstva.

V závěru bych vám ráda sdělila, že to, čeho jsme svědkem v oblasti Ládví i v jiných částech, odpovídá všemu, čeho se obáváme. Stalo se zvykem bourat zajímavé vily a nahrazovat je velmi vkusnými králíkárnami připomínajícími dvojdomky. Ideální představa malých řadových domků na co nejmenším pozemku postavených developerskými společnostmi, kterým jde pouze o peníze a pramálo je zajímá, jak se zde lidem bude žít. Je to opravdu to, co chceme? Nevěřím již ničemu

a nikomu, pokud dnes řeknete, že tu budou samostatné domy. Navíc v situaci, kdy nám v době místního vyměřování sám vlastník pan Mgr. Hladík, který je, jak už jsem uvedla, úplnou náhodou právě v této době členem zastupitelstva, tvrdil, že se nemusíme ničeho obávat, neboť zde budou pastviny pro daňky. Z mého pohledu je to velmi nevhodné a jde o jasný střet zájmů. Nevím, co měl pan magistr na vysvědčení z přírodopisu, ale jsou tu krávy. To nám samozřejmě nevadí, neboť jsme na vesnici a krávy, kohouti ani koně pro nás nejsou žádný problém. Problémem jsou lidé, kteří si neumí vážit ničeho jiného než peněz. Dle mého názoru měl pan Mgr. Hladík počkat, až nebude členem zastupitelstva, neboť v této situaci se jednoznačně ocitl ve střetu zájmů. My, kteří tu žijeme, jsme si na rozdíl od pana Mgr. Hladíka na své pozemky museli peníze vydělat, případně se na dlouhá léta zadlužit. On měl to štěstí, že se pouze dobře narodil a zdědil překrásné lesy a louky. Závídím a přeji.

Ráda bych vám též připomněla, že v rámci vypořádání námitek právě k návrhu změny č. 5 ÚPO je též uvedeno: „Obec Kamenice má již nyní dostatek až nadbytek zastavitelných ploch pro různé typy obytných funkcí. Teprve po vyčerpání již nyní vymezených zastavitelných ploch lze racionálně uvažovat o vymezení dalších.“ Myslím, že touto citací je řečeno vše. V Ládví se staví na každém kroku a ještě mnoho ploch, které jsou stavební, není využito. Příkladem je právě např. naše sousední oblast na Mejšnici. Desítky domů = 2× tolik aut, hluku, odpadu... Z výše uvedených důvodů se opravdu domnívám, že není vhodné rozšiřovat v této oblasti pozemky pro výstavbu, navíc takto nevhodně na úkor tolik potřebné zeleně.

Na základě vašeho rozhodnutí jsme bohužel ve fázi, kdy budeme nuceni náš domov opustit. Proto se obracím na vás, kteří jste tuto situaci zavinili, abyste mi pomohli s prodejem domu. Pokud někdo z vás má zájem bydlet na vyprahlém staveništi dalších nejméně 5 let a následně ve „stanovém“ městečku bez přírody, přístupových komunikací a s nevyřešenými sousedskými vztahy, neváhejte se na mne obrátit.

S přáním lepšího bydlení, než jste připravili nám,

*Pavla Veselá
Ládví*

Kdo dopustil zvýšení hluku v Kamenici?

Nově máme v Kamenici významně postaveného „bojovníka s hlukem“. Kdysi tvrdil, že nechá odstranit (tehdy čerstvě načerno postavenou) halu ve spodní části Strojmetalů, zdál se být „bojovníkem proti rozšiřování průmyslové výroby“. Současnost jasně ukazuje, že ani jedno nebyla pravda. Z pozice starosty má naprosto zásadní vliv na rozhodování v obci již od doby, kdy se řešilo odstranění černé stavby haly ve spodní části výrobního areálu Strojmetalů. Jeho postoj k navyšování výroby ve Strojmetalů je stabilně vstřícný. Důsledek toho, obtěžující hluk, pociťují obyvatelé neustále. Mám velké štěstí, že nebydlím v jedné z nejpostiženějších oblastí. Avšak svědectví lidí, kteří takovéto štěstí nemají, i osobní zkušenost z nejhůře zasažených míst mě nenechávají v klidu.

Zpátky do historie. Z načerno postavené haly ve spodní části areálu Strojmetalů se vyklubala Kovárna 2, dnes jedna z nejhluchnějších částí výroby. Starosta tehdy umožnil dodatečnou kolaudaci haly pro skladování. Upozadil právo obyvatel na klidné bydlení. Dal přednost zájmu Strojmetalů. Nedomyslel budoucí vývoj.

Během probíhajícího soudního sporu firmy s obcí starosta podepsal v roce 2016 memorandum, které mělo obec zavazovat ke spolupráci na zdárném rozvoji firmy. Mimo jiné i cestou změn územního plánu umožňujících Strojmetalů další rozvoj výroby. Přímý rozpor se zájmy obyvatel! Navíc zde překročil i své pravomoci, memorandum podepsal bez vědomí zastupitelstva. Zde jsou jasně vidět rizika koncentrace moci. Kamenice nutně potřebuje komisi pro územní plánování. Není dobré, když má

Vyznačení objektů uváděných v textu

takto důležitou oblast (navíc oblast s výrazným korupčním potenciálem) na starosti pouze jeden jediný člověk.

I bez platného memoranda však byl a je obsah dohody v něm obsažený fakticky realizován. Výsledkem je Kovárna 3, kde je nainstalována nejvýkonnější kovací linka Strojmetalů včetně technologie tryskání, která, až pojede naplno, bude dalším významným zdrojem hluku ze Strojmetalů. Obec byla účastníkem povolení procesu na výstavbu Kovárny 3, starosta mohl její výstavbě zabránit. Kovárna 3 stojí, postavená kousek pod zámekem...

Dalším příkladem vstřícného přístupu starosty k rozšiřování výroby byla výstavba Obrobní 1. V tomto případě šla spolupráce ještě o kousek dál. Obec poskytla Strojmetalům obecní pozemek, původně pěšinu, která navazovala na Ringhofferovu alej. Obec dovolila její rozšíření a vyasfaltování, i umístění zákazu vjezdu (s výjimkou pro auta Strojmetalů). Dodávám, že bez této příjezdové cesty by Obrobní 1 nemohla vzniknout! Asfaltová plocha nahradila i část aleje, kterou Strojmetal předtím vykácel. Starostovi evidentně nevádí devastace historického centra obce. V zámeckém parku díky jeho aktivní spolupráci stojí výrobní hala, Ringhofferova alej spojuje hrobku s parkovištěm... Na okraj podotýkám, že jeho plat jde z našich daní.

Sečteno, podtrženo: Kovárna 2 a Kovárna 3, tedy dvě nejhluchnější části výroby ze tří, nemusely ve Strojmetalů vzniknout, kdyby nebylo starostova dlouhodobě vstřícného postoje k záměrům Strojmetalů významně navýšit výrobu. Obrobní 1 by nehyzdila zámecký park, kdyby starosta aktivně nespolupracoval na rozšíření průmyslové výroby v Kamenici. Právě vstřícnost a preferování ekonomických zájmů Strojmetalů na úkor obyvatel vedly k dnešním problémům s hlukem! Škody na životním prostředí a na historickém dědictví jsou značné. A to nemluvím o poklesu cen nemovitostí zasažených hlukovou zátěží, o poklesu užitku z těchto nemovitostí, ani o nákladech obyvatel na protihluková opatření, která jsou nuceni realizovat. Víme o několika lidech, kteří již vážně uvažují, že se z Kamenice kvůli hluku odstěhují...

Jak chce starosta řešit současnou hlukovou situaci? Opět razí vstřícný postoj ke Strojmetalům. Chce umožnit další rozvoj firmy, dokončení významného navýšení výroby, výstavbu Obrobní 2. Kde? Přece v zámeckém parku...

Opět bez vyhodnocení dopadů takového kroku. Rizika jsou značná. Výstavbou Obrobní 2 by byl dokončen dlouhodobý plán navýšení výroby. Jeho dokončení brání jediná věc – změna územního plánu, o které má rozhodnout zastupitelstvo obce. Starosta již několik let intenzivně pracuje na tom, aby byla schválena. Kamenice má poslední příležitost zabránit dokončení ambiciózního a bezohledného business plánu. Navýšení dokončovacími operacemi výroby na dvojnásobek by vedlo k plnému využití Kovárny 3. Zvýšilo by se vytížení Kováren 1 a 2 i technologie tryskání. To vše by mohlo vést ke zvýšení hluku! Plánovaná protihluková opatření

pravděpodobně nepovedou ke snížení hluku v Kamenici, budou muset pokrýt hluk vzniklý v důsledku navýšení výroby a dalšího odlesňování, které Kamenici čeká. Čestné slovo ředitele Strojmetalů rizika nevyváží!

Životní prostředí Kamenice hlukem značně trpí. Trpí i zdraví obyvatel, nenápadně, dlouhodobě, hluk zabíjí. Další navyšování zátěže je nepřijatelné! Kdy to starosta pochopí? Změní svůj přístup, kterým Kamenici způsobil současné problémy? Pochopí zastupitelé včas, v jak závažné situaci se nacházíme? Z historie se moudří mohou poučit... Jsou takoví lidé v současném vedení obce?

Ing. Pavel Šotola

prázdninový víkendový workshop

KERAMICKÁ MOZAIKA

sobota 14. 8. 2021 13-18 hod

neděle 15. 8. 2021 13-16 hod

CENA DÍLNY: 1500 Kč/osoba

MÍSTO: řemeslně výtvarný ATELIÉR při kavárně
Posezení u Andělky, Masarykova 38, Velké Popovice

PROGRAM: Odpoledne I. – návrh mozaiky, příprava materiálu, lepení; Odpoledne II. – spárování mozaiky, popř. pokračování v lepení (týká se mozaiky na perlince)

V CENĚ veškerý materiál, podklad na lepení mozaiky, zapůjčení nástrojů, potřebné „know-how“, početné malá skupina, asistence lektorky.

V RÁMCÍ WORKSHOPU můžete tvořit mozaiku na libovolný podklad z nabídky dílny nebo si donést svůj (doporučuji konzultovat předem). Získáte základní know-how v oblasti mozaikování a vytvoříte si vlastní mozaiku.

REZERVACE A PŘIHLÁŠKA: rezervace nutná, místo si rezervujte předem telefonicky nebo emailem. Rezervace platná složením zálohy 1000,- Kč. Záloha je nevratná, po dohodě lze převést na jinou osobu. Platební údaje obdržíte při rezervaci.

LEKTORKA: Mgr. Martina Regnerová,
tel.: 773 997 092, email: inspirium@inspirium.cz
www.inspirium.cz

Kamenice měří hluk pomocí nevhodných přístrojů

V Kamenici potřebujeme průběžné měření hluku, o tom není pochyb. Po „hlukové“ Výzvě zastupitelům obce o tom již nepochybují ani na radnici, kde dlouhá léta nezávislé měření odmítali a hlukovou zátěž v obci vůbec neřešili.

Volba přístrojů pro měření v Kamenici však nedopadla dobře. Bude to mít negativní dopad na výsledky měření a pravděpodobně to vzbudí silné emoce. Obec se totiž rozhodla použít měřicí čidla Tenoi od výrobce Tesla Hloubětín z jejich programu Montes. Tyto hlukoměry však nemají potřebný rozsah měření, jsou použitelné pouze pro měření mezi 40 a 100 dB, tedy pro monitoring dopravy či rušení nočního klidu apod. Noční požadovaná hodnota hluku (hluková hladina bez Strojmetalů, aut apod.) je v Kamenici lehce pod 30 dB, což je velice důležité, protože nad 30 dB hrozí při dlouhodobém působení zdravotní problémy. Vcelku běžně leží noční hladina hluku mezi 35 a 38 dB, ale byly naměřeny i hodnoty přesahující zákonný limit 40 dB. Potřebujeme tedy průběžně měřit hluk od 30 dB výše. V ideálním případě profesionálními přístroji, které umožňují zpracování protokolů o měření použitelných pro oficiální podání např. na krajskou hygienickou stanici, nebo jako podklady pro případné soudní spory. Pokud takovéto měření nezavede obec, budou muset její roli převzít obyvatelé. První kroky již byly učiněny.

Výrobce u čidel Tenoi pro rozsah mezi 30 a 40 dB chybu neuvádí, protože pod 40 dB roste do takových hodnot, které znemožňují čidla Tenoi pro tento rozsah použít. Kvalifikovaný technik výrobce – firmy Tesla Hloubětín – uvádí, citují: „Měřicí rozsah našeho hlukoměru je 40 až 100 dB. Pod 40 dB roste chyba měření s klesající hladinou hluku a práh vlastního šumu je na úrovni cca 30 dB (pod cca tuto hodnotu údaj neklesne ani v úplném tichu). Mimo deklarovaný rozsah měření 40 až 100 dB tedy hlukoměr nelze k měření použít.“

Chyba měření jednodušších hlukoměrů s rozsahem měření od 30 dB bývá výrobcem stanovena zpravidla na 2 dB. Pokud se na displeji objeví hodnota 35, znamená to, že měřená hladina hluku je mezi 33 a 37 dB. Obdobná situace

u hlukoměru Tenoi může znamenat, že zobrazených 35 je ve skutečnosti libovolná hodnota mezi 30 a 40 dB. Není možné spoléhat ani na to, že aktuálně zobrazená hodnota prezentuje stejnou hlukovou hladinu jako stejná zobrazená hodnota z předchozího či následujícího měření. Zároveň postupně zobrazených 35 a 33 neznamená rozdíl 2 dB, protože víme, že s klesající hladinou hluku chyba měření roste. Čím nižší údaj na displeji, tím větší jistota, že vůbec nemůžeme vědět, co znamenají. Všechny naměřené údaje pod 40 dB jsou a zůstanou jen nic neříkajícími číslicemi. Toto si je potřeba uvědomit, než se kdokoli bude pokoušet naměřené hodnoty interpretovat.

Výše zmíněné informace jsem chtěl postupně předat vedení obce, ale povedlo se to jen částečně. Komunikovali se mnou, jen dokud jim nedošly argumenty. Na vyjádření kvalifikovaného technika z Tesly Hloubětín již neměli co odpovědět, a tak komunikovat přestali. Takhle to bohužel v Kamenici chodí...

Čidla Tenoi jsou pro měření nočního hluku z areálu firmy Strojmetal v Kamenici nepoužitelná. Projekt měření hluku ze Strojmetalů postavený na těchto čidlech, to jsou od začátku do konce peníze vyhozené z okna. Doufejme, že současné průběžné měření hluku v Kamenici nenapáchá nenapravitelné škody. Má k tomu bohužel výrazně nakročeno.

Jediný, kdo s měřením, které provádí obec, doposud operuje, je překvapivě ředitel Strojmetalů pan Záhorec, který v červnovém Zpravodaji z Kamenice uvádí, citují: „To, že zákonem stanovené limity Strojmetal v obci splňuje a dodržuje, dokazuje i měření, které si provádí současné vedení radnice.“ Jak získal přístup k měření ředitel Strojmetalů v době, kdy ho neměli ani obyvatelé? Dle tvrzení vedení obce měli mít obyvatelé Kamenice k datům z měření přístup v reálném čase. Nemají ho. K čemu vlastně obec zavedla měření v nepoužitelné kvalitě? Nemá být jen alibistickým argumentem pro posvěcení dalšího navýšení výroby Strojmetalů?

Petr Nový

Jak velká hluková zátěž Kamenici hrozí?

Aktuální hluková zátěž je daná především souběhem hlučných strojů a zařízení, které jsou v areálu Strojmetalů v danou chvíli provozovány. Čím víc výrobních linek je v provozu, tím je vyšší hladina hluku a zároveň se také zvětšuje hlukem zasažené území. Aktuální hlukovou zátěž mohou ovlivnit také různé okolnosti, např. poruchy výrobních linek, množství zakázek, kapacita pro dokončovací operace, aktuální požadavky odběratelů snižené kvůli omezené produkci (dané např. letošním nedostatkem čipů), ale také záměrné přechodné omezení výroby v Kamenici (s cílem dosáhnout povolení dalšího budoucího navýšení objemu výroby).

Aktuální hluková zátěž, tedy souběh pouze několika zdrojů hluku, nám neříká nic o tom, jaký hluk dokáže vyprodukovat všechny stroje a zařízení ve Strojmetalů současně. To by nás mělo zajímat především! Umožní nám to totiž udělat si představu o nejhorším možném stavu hlukové zátěže, kterou je schopen Strojmetal vyprodukovat za těch (pro obyvatele Kamenice) nejnepríznivějších okolností.

Hluková zátěž v daném území se dá měřit, ale také se dá počítačově modelovat. Pro modelování bychom potřebovali znát přesné údaje o počtu, umístění a hlučnosti zdrojů ve Strojmetalů. Na základě modelování bychom zjistili, jaký hluk nám hrozí, ale také která území jím mohou být zasažena. Tyto informace jsou nezbytným podkladem pro rozhodnutí, zda je vůbec možný další rozvoj průmyslové výroby ve Strojmetalů, zda již nepřekročil limity daného území. Pokud tyto informace nemáme, můžeme jen v rámci předběžné opatrnosti říci, že další rozvoj není možný, a Strojmetalů ho neumožnit.

Výše uvedené podklady pro modelování hluku nám mohla poskytnout Akustická studie průmyslového areálu Strojmetal Aluminium Forging s.r.o. zpráva č. 480-SPH-19, Akustika Praha s.r.o. ze dne 10. 10. 2019, o kterou jsem v březnu t. r. požádal vedení obce. Vlastníkem studie je Strojmetal. Se souhlasem vlastníka by bylo možné ji zveřejnit. Studie by

měla obsahovat popis všech zdrojů hluku a jejich hlučnost. Chtěl jsem, aby byla zveřejněna, aby byla k dispozici velice důležitá fakta. Chtěl jsem s nimi pracovat a připravit důležitý podklad pro zásadní strategické rozhodnutí. Od března si s obcí bezvýsledně dopisují. Nejdříve zpochybňovali důležitost studie, pak uváděli, že ji celou neviděli a nemají, pak že ji vyžádají. Když jsem chtěl doložit, kdy a jak žádali, přestali komunikovat. Dodnes ji nemám. Nyní má tajemník obecního úřadu moji žádost o přezkum postupu vedení obce, již dva měsíce a opět bez výsledku! Takhle to bohužel v Kamenici chodí...

Z výše uvedeného se dá dovodit několik závěrů. Ve studii jsou zřejmě obsažena data, která se Strojmetalů nehodí, pravděpodobně by ho usvědčila, že již současný počet a hlučnost strojů a zařízení může obyvatelům Kamenice působit závažné zdravotní problémy. Akustickou studii proto neposkytl ani nezveřejnil. Také je tu teoretická možnost, že studii zapírá vedení obce. Spekulovat o pravděpodobnosti takového přístupu a o možných důvodech takového jednání je mi krajně nepříjemné a s dovolením bych to přenechal čtenářům samotným.

Po tolika měsících a mnoha urgencích již nedoufám, že Akustickou studii někdy uvidím. Pokud by bývala byla vůle ji zveřejnit, byla to otázka jednoho emailu a pár minut při nahrávání na web obce... Vedení obce svým jednáním vzbuzuje velké pochybnosti. Strojmetal měl při změně vedení šanci získat důvěru obyvatel, ale nevyužil ji. Škoda.

Petr Nový

Novinka ve štiřínském parku

V parku štiřínského zámku se nedávno objevil kámen s nápisem připomínajícím zásluhy lidí, kteří v 80. letech minulého století začali dobrovolnickou prací bojovat se zubem času. Postupně se jim podařilo vrátit parku původní krásu.

Redakce

Český svaz ochránců přírody Velké Popovice pořádá:

MALAKOLOGICKOU VÝSTAVU

aneb ulity a lastury od moře i z domoviny

Kdy?

8. 8. 2021, 13–18 hod.

Kde?

Vzorná lidová knihovna
Velké Popovice, Komenského 5

**Možnost určení donesených
ulit a lastur.**

**Přednáška doc. RNDr. Lucie Juříčkové, Ph.D.,
z Přírodovědecké fakulty Univerzity Karlovy od 17 hod.**

Tato akce je realizována s finančním příspěvím Středočeského kraje a obce Velké Popovice.

Středočeský kraj

spolek Klidná Kamenice

Jsme Spolek Klidná Kamenice. Tvoříme síť aktivních lidí, kteří mají snahu ochránit přírodní, historické a kulturní dědictví obce Kamenice. Usilujeme o zachování příjemného a klidného charakteru obce vhodného pro bydlení a rekreaci. Jednou z našich současných aktivit je snaha o záchranu zámeckého parku, o nápravu neutěšeného stavu bezprostředního okolí zámku Kamenice.

Máme vizi o příjemném místě pro trávení volného času v historickém centru obce.

Proto se snažíme o změnu současného stavu, kterému dominuje černá stavba parkoviště.

PETICE ZA ZÁCHRANU ZÁMECKÉHO PARKU

Naši snahu jsme podpořili peticí, kterou během 14 dní podepsalo 1 153 lidí. Při sběru podpisů se ukázalo, že odstranění parkoviště a návrat zeleně do zámeckého parku by uvítala většina obyvatel Kamenice.

PODĚKOVÁNÍ SIGNATÁŘŮM

Jménem Spolku Klidná Kamenice velice děkujeme, že jste se k petici připojili! Bez Vás by v tuto chvíli byl zámecký park pravděpodobně nenávratně ztracen, částečně vykáčená Ringhofferova alej by končila na parkovišti a napříč jejím torzem by jezdily automobily, již navždy... Díky Vaší aktivitě získala Kamenice šanci na lepší budoucnost!

www.klidnakamenice.cz

Děkujeme všem, kteří podpořili vznik tohoto čísla. Pokud se Vám náš časopis líbí, můžete nám přispět na vydání dalších čísel. Číslo účtu pro případné dary 2801133793/2010. Na žádost obratem vystavíme darovací smlouvu.